

INLEIDING

Als er iemand doodgaat, is dat niet leuk.

Iedereen is verdrietig en er wordt veel gehuild.

Maar soms wordt er ook gelachen.

Het is soms heel stil en soms heel druk.

Soms praten mensen de hele tijd over dood, soms zeggen mensen juist niets en blijven ze doodstil.

Het is een rare tijd. Het is raar, die dood.

Hoe moet je je dan voelen? Wat moet je doen?

Wat gebeurt er allemaal en hoe ga je daarmee om?

Niemand, maar dan ook niemand heeft daar een antwoord op.

Het belangrijkste is dat je mag doen wat jij wilt.

Huilen, lachen, stil zijn, druk worden, praten of juist zwijgen.

Niets is gek en alles mag.

Maar zelfs als alles mag is het nog moeilijk!

Achter de deur

Het regent al een paar dagen. Ook de visite druppelt langzaam binnen. In huis is het een beetje donker. We hebben de kaarsjes aan, maar toch is het niet gezellig. Mensen hebben donkere kleren aan en ze kijken heel verdrietig. Ik zit in een hoekje, achter de bank en bekijk het allemaal. Daar, daar achter die deur staat de kist. Af en toe loopt er iemand naar binnen en als de deur dan opengaat kan ik net om een hoekje kijken en zie ik een stukje van die kist. Ik durf er niet naar binnen. Mama zegt dat ik wel mag als ik wil. Maar ik wil niet. Iedereen die uit die kamer komt, huilt en kijkt nog verdrietiger. Wat zou er bij die kist allemaal gebeuren? Misschien kun je er een muntje indoen en dan gaat er ineens iets bewegen? Of net zoals in het spookhuis waar ik laatst was, gaat ineens het deksel open. Ik moet een beetje giebelen, maar hou me in. Dat vindt iedereen vast heel gek als ik ineens zit te giebelen. Mama loopt rond met koffie en koekjes. Ik zie dat ze af en toe naar me kijkt, maar dan kijk ik gewoon even heel sip en doe net alsof alles verder wel goed gaat. Er gaat weer iemand die kamer in, die kamer met die kist. Ik gluur weer mee. Ik krijg bijna de slappe lach. Misschien dat ik zo toch maar even ga kijken. Ik voel in mijn broekzak nog een euro zitten. Wie weet? Ik sta op uit mijn hoekje en loop richting die deur. De deur zit nog steeds dicht. Ik durf toch niet. Als er iemand naar buiten komt, zie ik nog net alle bloemen die om de kist heen staan. Het ziet er heel mooi uit. Ik ga terug naar mijn hoekje en maak een hele mooie tekening. Van een spookhuis. En dan vraag ik aan mama of ze die straks tussen de bloemen legt. Wordt het daarbinnen tóch een beetje gezelliger. En misschien durf ik dan wel?

Maak een mooie tekening voor iemand
die je heel lief vindt of heel erg mist.

Wegkruipen

Ik kruip diep weg onder mijn dekbed.

Ik hoor haar wel roepen hoor.

We moeten weg.

Ik kruip nog verder weg.

Als ik haar niet zie en ook steeds minder goed hoor vergeet ze me misschien wel.

Hoewel ik heel diep onder mijn dekbed verborgen lig, hoor ik toch de voetstappen op de trap.

Mijn kamerdeur gaat open. Hij piepte altijd heel zachtjes.

Papa heeft al heel vaak gezegd dat we hem een keer gaan smeren, maar we vergeten het altijd.

En nu kan hij het niet meer.

Dat vertrouwde piepje klinkt nu als een hele harde gil.

Voetstappen lopen naar mijn bed en het dekbed wordt zachtjes van me afgetrokken.

Ik lig daar, nog steeds met mijn ogen dicht.

‘Ik ga niet mee’, zeg ik alleen maar en ik kruip nog verder in elkaar.

Ik ruik mama’s parfum als ze naar me toe buigt.

Wat doet ze nu?

Ze schopt haar schoenen uit en ze gaat zomaar naast me liggen.

Ik kruip diep in haar holletje, warm en dicht tegen haar aan.

Ze zegt niets en aait alleen maar over mijn haren.

Zo blijven we heel lang en heel stil liggen.

Ik voel mama’s tranen in mijn nek kriebelen en ik voel mijn eigen tranen die het kussen helemaal nat maken.

Ik kruip nog dichterbij tegen mama aan, verder kan écht niet.

‘We blijven lekker thuis’, zegt ze zacht.

**Waar zou jij je het liefst verstoppen of wegkruipen als je héél verdrietig bent.
Wat is jouw fijnste plekje?**